

[Madsen-Mygdal.]

skal forudsætte, at Danmark er det eneste Land, der ikke kan det.

Hvor Kronen ved Ophævelse af Afleveringspligten vil finde sit Leje, kan vel ingen sige, fordi ingen ved, hvor den i Dag befinder sig. Det er vel sandsynligst, at den vil indstille sig paa et Niveau, der ligger ret nær den svenske og norske Krone, som den har været paa Linie med indtil Begyndelsen af April Maaned, da disse Landes Valuta langsomt gled ned mod det nuværende Stade. Det havde utvivlsomt været forstandigt, om vi den Gang havde forberedt Overgangen til fri Valutanotering ved at følge disse to Landes Eksempel, saaledes som Venstres Medlem i Valutaudvalget den Gang foreslog — men desværre afvistes dette vort Forslag.

Noget andet er, at hvis den økonomiske Politik, som den nuværende Regering har ført indtil i Dag, skal fortsættes, saa vil vi ganske sikkert ikke være i Stand til ret længe at holde os paa Linie med de andre skandinaviske Lande. Men selv da er det at foretrække, at vi erkender Tilstanden, som den virkelig er, saa vi kan træffe Foranstaltninger i Overensstemmelse dermed i Stedet for at fortsætte med den rent fiktive Kurs og bilde os selv og andre ind, at vi er i Stand til slavisk at følge et andet Lands Valutabevægelser, naar Sandheden er en helt anden. Og jeg har vanskeligt ved at tro, at Handelsministeren har Ret i, at den nuværende kunstige Sterlingparitet er Forudsætningen for, at vi til sin Tid kan træde i Forhandling med England om vore handelspolitiske Forhold. Ja, hvis denne Sterlingparitet var den virkelige Kurs, en Notering, der var i Overensstemmelse med Landets økonomiske Tilstand og Kronens faktiske Købeevne, saa kunde ogsaa vi ønske Sterlingkursen opretholdt, men ikke naar den kun er en rent fiktiv Notering, under hvilken der allerede nu findes et Hulrum af ikke helt ubetragtelig Størrelse, med Udsigt til, at dette Hulrum i Løbet af faa Maaneder kan vokse sig større og større, og ingen, der kender de Kreditvanskeligheder, som vort Lands Erhvervsliv og Pengeinstitutioner i Øjeblikket er ude for, vil benægte, at denne Fare er til Stede. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet berørte dette Forhold, og jeg er ganske enig i, at en Udvidelse af Kreditgivning vil det være umuligt at komme udenom, som Forholdene ligger. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig at være en overordentlig farlig Fremgangsmaade, fordi vi da under eventuelle senere Forhandlinger ikke ved, hvor Kro-

nen er henne, paa hvilket Grundlag vi forhandler, og paa hvilket Trin vi er i Stand til at stabilisere. Hvis vi paa ærlig og redelig Vis, i Lighed med hvad de øvrige Sterlinglande gør, stræber efter at holde os saa nær Sterling som muligt, saa er Sagen en anden. Men at et Blændværk som det, den nuværende Kurs er Udtryk for, til sin Tid skulde gavne os i Forhold til England, det er lidet troligt.

Den klare og instruktive Tale, som det engelske Parlamentsmedlem Mr. Amery holdt til Landets Radiolyttere, og som ogsaa nu den ærede Ordfører for Socialdemokratiet omtalte, er jo af Regeringspressen blevet opfattet som en Advarsel til Danmark om ikke at forlade den nuværende Ordning, skønt Mr. Amery selv udtrykkeligt fremhævede, at han ikke ønskede at udtale sig om danske valutapolitiske Forhold. Jeg ser imidlertid ikke rettere end, at Mr. Amerys Tale om et stort Sterlingareal med ca. 500 Millioner Indbyggere ikke kan sættes i Forbindelse med det Spørgsmaal, vi her diskuterer, nemlig den tvungne Afleveringspligt med fiktiv Kursansættelse, paa anden Maade end, at der nu er 3 Millioner af disse 500 Millioner, nemlig Danmarks Befolkning, der prøver paa at klare Problemet ved blot at diktere en Tvangskurs, medens alle de andre, altsaa de 497 Millioner, ogsaa England selv, har ladet Valutaen finde sit naturlige Leje for derefter at føre en Valutapolitik paa Virkelighedens Grund.

Jeg tror ikke, Regeringen udfører nyttig Gerning, naar den her og ude i Verden gaar ind for den Opfattelse, at Danmark, alene blandt alle Sterlinglande, skal give Afkald paa sin Bevægelsesfrihed, og naar den ved indadtil at opstille Skræmmebilleder eller ved udadtil at fremkalde den ganske urigtige Opfattelse, at der her i Landet skulde findes Kredse i Befolkningen, der bevidst søger at komme bort fra Sterlingen, søger at finde Basis for at forlænge denne Ordning med Tvangsudskrivninger af fremmed Valuta, som vilde være ganske utænkelig i selve England, og som heller ikke kendes i noget andet Sterlingland.

Jeg maa maaske sige, at naar Regeringen nu gennem dette Forslag vil give det Udseende af, at Regeringen og dens Partier er Kronens sande Vogtere og Sterlingkronens eneste virkelige Venner, saa er dette jo ikke rigtigt. Da Sterling forlod Guldet og vi skulde træffe den egentlige Afgørelse, nærede Regeringen som bekendt ikke det samme varme Ønske om at følge Sterling, den forsøgte tværtimod at tvinge